

Opvang Parallelweg moet gewoon open blijven

Een krantje van bewoners voor bewoners

September 2016

Toekomst in illegaliteit mag nooit de bedoeling zijn

Als het aan het College van B&W ligt, gaat de opvang voor uitgeprocedeerde vluchtelingen aan de Parallelweg op 1 januari 2017 dicht. Burgemeester en Wethouders doen dit met de gedachte dat Nederland een sluitende asielprocedure heeft waarbij niemand uit de boot valt. Was dat maar waar. Voor de vijftien mannen en vrouwen en de twee kinderen die op dit moment in de vier woningen aan de Parallelweg wonen, betekent sluiting van de voorziening iets heel anders. Zij staan over enkele maanden op straat en verdwijnen in meerderheid en zonder enige vorm van bestaan in de illegaliteit.

De bewoners van de Parallelweg willen en kunnen niet terug naar hun land van herkomst. Bijvoorbeeld omdat zij voor hun leven vrezden, op medische gronden of om de simpele reden dat het land van herkomst hen niet toelaat. Het voorgenomen besluit haalt familieleden uit elkaar en zet vluchtelingen met een nog succesvolle procedure op straat. Een toekomst in de illegaliteit mag nooit de bedoeling zijn. Niet voor de bewoners van de Parallelweg, niet voor de inwoners van 's-Hertogenbosch, niet voor het college en niet voor de Bossche gemeenteraad. Voor niemand.

Persoonlijke tragedies

Justine is een van de bewoners die over enkele maanden op straat staat. Samen met haar vierjarige dochtertje Habibatou. Haar kleine meid is hier geboren en mag blijven, Justine moet terug naar Rwanda. Straks hebben ze allebei geen dak boven hun hoofd. Voor Zina en haar twee vernederlandste kinderen is een terugkeer naar Armenië 'levensgevaarlijk'. Bovendien wordt haar zoon meteen van het vliegveld geplukt om in het roerige grensgebied met Azerbeidzjan zijn dienstplicht te vervullen. Of neem Sanoune. Hij kan niet terug naar Benin, want hij komt zijn geboorteland niet in. Ook hij verdwijnt uit zicht. Het zijn schrijnende situaties die om een humane oplossing vragen. Persoonlijke tragedies die sinds de start van de opvang niet minder schrijnend zijn geworden. Of misschien juist schrijnender, want de bewoners hebben met de mogelijke sluiting van de opvang voor de deur op dit moment nog een extra molensteen om hun nek.

Dak boven het hoofd

We mogen de bewoners van de Parallelweg niet in de kou laten staan. Of beter gezegd, over enkele maanden letterlijk in de kou zetten. Met z'n allen moeten we toch in staat zijn om zeventien tijdelijke Bosschenaren een dak boven hun hoofd te bieden, toch een absolute basisbehoefte. Dat, en een beetje hoop op een betere toekomst. Dat moet toch lukken. Kortom, de opvang aan de Parallelweg moet gewoon open blijven.

Topje van de ijsberg

's-Hertogenbosch kent ongeveer tweehonderd illegalen, uitgeprocedeerde asielzoekers die niet terug willen of terug kunnen naar hun land van herkomst. Mensen uit zicht zonder broodnodige vormen van bestaan. Ook zij verdienen een fatsoenlijke opvang. Dat is natuurlijk niet een-twee-drie geregeld. Laten we daarom beginnen met het openhouden van de Parallelweg. Door een stad die geeft om mensen, in een stad waar iedereen telt en beschaving een gezicht heeft.

Habibatou mag blijven, Justine moet terug

"Ik laat mijn dochtertje nooit alleen"

Justine was 21 toen ze om etnische en politieke redenen uit Rwanda vluchtte. Zeven jaar en de nodige omzwervingen later woont ze nu al weer zo'n tweeënhalf jaar aan De Parallelweg in Boschveld. Samen met dochtertje Habibatou van vier. "Hier voel ik me veilig," zegt ze. "Het idee dat ik terug moet naar Rwanda maakt me gek, want ik kan niet terug. Ik ben er mijn leven niet zeker. Habibatou is in Nederland geboren en mag in Nederland blijven. Ik ben uitgeprocedeerd en moet terug naar mijn geboorteland. Moet ik terug naar Rwanda en Habibatou in gevaar brengen? Of staan we als de opvang hier sluit over enkele maanden op straat zonder dak boven ons hoofd? Mijn dochtertje is mijn alles, haar laat ik nooit alleen."

De mogelijke sluiting van de opvang gaat Justine niet in haar koude kleren zitten. "Ik kan geen kant op als de opvang dicht gaat. Daar heb ik veel stress van. Elk moment van de dag. Wat gaat er met ons gebeuren? Hoe ziet ons leven er na 1 januari uit? Ik kan het niet vertellen."

Recht om te dromen

"In Rwanda is veel gebeurd. Daarover praat ik met Osperon en probeer zo de verschrikkelijke dingen die ik daar heb meegemaakt een plaatsje te geven. Habibatou zit sinds kort op school. Ik heb Nederlandse les en zou veel meer willen doen. Soms lijkt het even of we een normaal leven hebben. Maar als ik denk aan januari en de kans dat de opvang dicht gaat, raak ik in paniek. Dan zie ik het voor Habibatou en mij somber in. Dan houdt het dromen op. Dan ziet alles er zwart uit. Pikzwart. Daarom vraag ik de mensen die erover gaan om de drie woningen aan de Parallelweg open te houden. Gewoon omdat het nodig is. Ieder mens heeft toch het recht om een beetje te dromen."

Hoop op kinderpardon voor Angela

"In Armenië is het levensgevaarlijk"

De kinderen van Zina zijn helemaal vernederlandst. Ze spreken de taal alsof ze hier zijn geboren, hebben Nederlandse vrienden en doen Nederlandse dingen. Angela (16) zit in de vierde van de Havo en doet het daar goed. Ook Tigran (21) heeft zijn draai helemaal gevonden. Dat de familie op 1 januari 2017 misschien op straat staat, kan Zina nauwelijks bevatten. Het is sinds ze het hoorde geen seconde uit haar gedachten geweest. "Ik weet niet hoe het verder moet als wij ons huis aan de Parallelweg uit moeten. Ik ben op van de zenuwen, slaap slecht en denk alleen nog maar wat er van mijn kinderen terecht moet komen als dat gaat gebeuren. Naar Armenië kunnen we niet omdat het daar levensgevaarlijk voor ons is. In Nederland staan we op straat."

'Angela zit in de procedure voor het kinderpardon. Als dat lukt, mogen Tigran en ik ook blijven. Ik durf er niet aan te denken dat het wordt afgewezen. En dan hangt de sluiting van de opvang ook nog boven ons hoofd. Een onmogelijke situatie. Ik weet niet hoe we daar mee om moeten gaan. Het is een verschrikkelijk vooruitzicht. We waren zo blij en dankbaar dat de gemeente ons tweeënhalf jaar gelden aan de Parallelweg een dak boven ons hoofd gaf. Hier zijn we veilig. Ik hoop dat dat na 1 januari niet anders is."

Nooit meer gespeeld

"Omdat Tigran in Armenië nog in dienst moet, wordt hij zo gauw als hij een voet op Armeense grond zet door de politie opgepikt. Die sturen hem meteen door om zijn dienstplicht te vervullen, waarschijnlijk naar de grens met Azerbeidzjan waar altijd oorlogsdreiging hangt. Vroeger speelde ik piano en gaf ik pianolessen. Sinds onze vlucht uit Armenië heb ik nooit meer gespeeld omdat dat me te veel doet denken aan de verschrikkelijke dingen die we daar

hebben meegemaakt. De onzekerheid waarmee we nu leven doet daar ook geen goed aan. Wat zou het toch mooi zijn dat wanneer ik weet dat mijn kinderen een veilige toekomst hebben weer eens piano zou kunnen spelen."

Als goede burens

De bewoners van de Parallelweg in Boschveld zijn vanaf het begin als welkome burens ontvangen. Al die tijd zijn geen negatieve geluiden gehoord. Boschveld is een gastvrije en kleurrijke wijk. Voor de bewoners zijn de nieuwe bewoners van de Parallelweg niets anders dan goede burens.

Sanoune kan geen kant op

"Ik wil terug naar Benin, maar ik mag het land niet in"

Verschillende familieleden van Sanoune waren al vermoord, toen hij en zijn familie in 2011 uit Benin vluchtten. "We konden niet blijven, anders hadden we misschien hetzelfde lot ondergaan. Het was niet veilig meer voor ons. Na een jaar in verschillende AZC's hoorde ik dat ik geen status kreeg en terug moest naar Benin. Hoewel gevaarlijk, besloot ik me bij die beslissing neer te leggen en meldde me aan voor terugkeer. Ik heb toen ook twee jaar het uitzetcentrum in Ter Apel gezeten. Nu zijn we vier jaar verder en ben ik nog steeds in Nederland omdat ik Benin niet inkom. Ik heb alles geprobeerd, maar omdat ik geen paspoort heb en niet op papier kan bewijzen waar ik vandaan kom, werkt de ambassade van Benin niet mee. Kort gezegd, ik wil terug maar ik kan niet terug."

"Ik woon nu anderhalf jaar aan de Parallelweg. Omdat ik niet terug kan, is die plek voor mij een geweldige oplossing. Iedereen die hier woont heeft zijn eigen verhaal. Wij zijn "schrijnend" zoals dat heet. Dat de opvang eind van het jaar dichtgaat, is verschrikkelijk. Waar moeten we heen. Geen idee wat ik moet doen. Wat ik wel weet is dat ik er niet van slaap."

Alles aan gedaan

"De gemeente zegt dat er voor iedereen een oplossing is. Voor mij is die er niet. Ik kan nergens heen. Niet naar Benin, want mijn geboorteland laat me niet binnen, en nergens in Nederland. Als de opvang op 1 januari sluit, sta ik gewoon op straat, zonder middelen van bestaan. Ik verdwijn uit zicht en in de illegaliteit. En dat terwijl ik er alles aan heb gedaan om terug te keren. Ik ben wel tien keer bij de ambassade geweest, maar steeds zonder resultaat. Waar ben ik volgend jaar? In niemandsland, zonder dak boven mijn hoofd? Ik heb daar veel pijn van en weet me geen raad. Ik denk er elk moment van de dag aan. Ik ben hopeloos. Het zou geweldig zijn als de opvang aan de Parallelweg openblijft."